

Пам'яті Олега Мосійчука

Він віддав власне життя за кожного з нас, за волю і незалежність України

Війна. Кривавий горизонт. Загострені відчуття. Стираються кордони між людьми в одному окопі. Об'єднує всепоглинаюча, всесильна любов до землі, на якій стоїш. У серцях оселяється віра в людей, яких захищаєш. Там знають ціну дружбі. Нізвідки приходять слова для молитви. Там починають, дійсно, любити життя. У тому згорілому й згорьованому краї життя і смерть міцно тримаються за руки. Це — надзвичайно жорстоко. Це чиясь безглузда гра, в якій перемога дається тисячами людських жертв...

На цій страшній війні ми втрачаємо кращих синів України. Їх славні імена написані кров'ю на обпаленій Донбаській землі і закарбовані у пам'яті людській. Серед них ім'я нашого земляка Олега МОСІЙЧУКА. Його життя було таким коротким. Доля відміряла всього тридцять чотири роки...

З'явився на світ Олег Мосійчук 11 травня 1980 року в селі Рубченки. Після дев'яти років навчання у Рубченківській середній школі продовжив отримувати освіту у Володарському СПТУ за спеціальністю «тракторист-механізатор, водій широкого профілю». Після училища — півторарічна строкова служба в лавах Збройних сил України. Служив у Десні, Харкові, Умані.

Змужнілий юнак повернувся до рідного села з планами на майбутнє, адже хотілося мати сім'ю, свій куток. У 2001 році одружився, переїхав до Білої Церкви. Невдовзі народилася донечка Леночка. Життя набирало обертів...

Звичну круговерть життя зруйнувала війна. 20 березня минулого року, після трагічних подій на Майдані, вона постукнула у двері Тамари та Василя Паламарчуків. Обоє синів — Олега та В'ячеслава — разом зі ще вісьмома рубченківцями мобілізували до Збройних сил України.

Попрощалися з рідними. З військкомату майбутніх захисників повезли в Білу Церкву до військової частини в 72-у окрему механізовану бригаду. Склалося так, що за розподіленням брати потрапили до 3-го батальйону 9 роти. З того часу вони завжди були разом.

Через декілька днів майбутні бійці вже відточували військову майстерність на Великополовецькому полігоні, що неподалік Білої Церкви. Потім були направлені на полігон у Житомир, а саме у Житомирський навчальний центр. Після посилення навчань, що тривали до травня, військовим дали кілька днів відпочинку, у зв'язку зі святами. Поїхали до рідного села і брати. Та через день пролунав дзвінок, в якому повідомлялося, що вони повинні негайно прибути на місце збору. З важким серцем прощалися з рідними, бо розуміли, що дорога їх поведе на Схід...

Через декілька днів техніку з їхньої частини ешелонам відправили на схід країни. Потягом рушили і військові. Зупинилися на станції Комиш-Зоря Запорізької області. Звідти зайняли місця на блок-постах. Перший блок-пост — поблизу селища Воло-

дарське під Маріуполем. Сюди Олег разом із братом прибули в день його народження. Через два тижні змінили місце дислокації, переїхавши на блок-пост у Старобешівський район, що неподалік міста Комсомольськ, за 12 кілометрів від ворожого кордону. Через такий самий час хлопці вже були на третьому блок-посту під Амвросіївкою, по дорозі на Сніжне, де пробули до 30 червня. Саме тут вперше відбувся обстріл їх позицій. Після цього бійців змінила територіальна оборона, і підрозділ перей-

Брати В'ячеслав та Олег під час військової служби на Сході.

шов на місце дислокації їхньої частини, яка знаходилася поблизу міста Амвросіївка. З того часу їхнім завданням було супроводження військових колон, установок «Град» на обстрілювальні позиції в Луганську область та їх прикриття.

Ворожі обстріли все частішали. Під час служби на блок-постах морально тяжко було витримувати настрій місцевого населення, яке називало військових фашистами, окупантами, карателями. Бойовий дух і віру в перемогу підтримувала небайдужість свідомих українців, особливо дітей, котрі постійно надсилали захисникам створені власноруч обереги, малюнки, іграшки, писали листи зі словами вдячності...

Увесь цей час Олег і В'ячеслав були разом, адже всі знали, що вони рідні брати. Так було до 9 липня...

У той злощасний день їхній підрозділ знову повів військову колону на Краснопартизанськ, що на Луганщині. Виїхали ближче до вечора. Бійці знали, що у вечірні та нічні години це дуже небезпечно, адже їхати в один бік понад 100 км. Колона прямувала обережно. Переїхали переправу через річку. Половина до-

роги залишилися позаду. Несподівано БМП-2, в якому Олег був старшим стрільцем, підірвалася на міні...

Життя цього відважного хлопця обірвалося раптово, ніби вмить згасла свічка. Темрява впала в душі його побратимів. Свинцем залилося серце молодшого брата. Разом із Олегом смерть відразу наздогнала і навідника гармати Павла Висоцького. Через деякий час у госпіталі від важких поранень помер і їхній друг, механік-водій їхньої машини Віталій Підлубний.

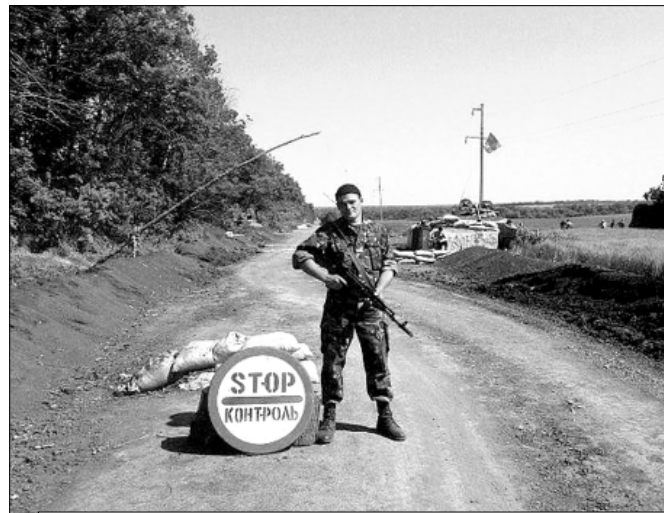
Чорним вороном трагічна звістка про загибель Олега прилетіла в рідний край. У такої мирної й доброзичливої Володарщини підступна і зрадлива війна забрала того, хто любив і цінував понад усе Україну, хто, ні на мить не задумуючись, вирушив захищати її від жорстокого і немилосердного ворога. Олег так хотів, щоби його донечка росла в мирі, щоб якнайшвидше закінчилась війна, і мама більше ніколи не плакала, проводжаючи його на світанку...

Коли ховали Олега Мосійчука, зійшлося багато люду. Розпука охопила весь світ. Плач, крик, відчай, нестримний біль... Кожен молився за його душу. Кожен був цього дня подумками з Героєм.

Минув рік... Так само болить, коли вдивляєшся у ясні очі Олега на фото. Тихо молишся за його світлу душу. Хочеться несамовито кричати, бо й далі гинуть наші Герої. Хочеться спитати у ворогів: якому богу вони моляться, якщо прирікають наш народ на такі страждання?

О. ВОЛИНЕЦЬ.

Фото з особистого архіву **В. Паламарчука.**

Олег Мосійчук на блок-посту в Старобешівському районі Донецької області.

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ЗЕМЛЯКУ ОЛЕГУ МОСІЙЧУКУ

Усе почалося зненацька.
Гарматні постріли і кров.
Це Каїн у ворожій подобі
На Землю нашу прийшов.
Проклята війна і підступна
Калічить і долі, й життя...
Ступає солдат на дорогу,
З якої нема вороття.
Життя обірвалося раптово—
Лиш братів почувся крик.
У відчай небо здригнулось,
І все зупинилось вмить...
До матері лелекою вернувся,
Із неба: «Нене, —
жалібно гукнув. —
Пробач мені,
матусенько-голубко,
Що твою душу
в тугу огорнув,
Я птахом до тебе вернуся,
Над домом крильми махну
І ангелом стану в дорозі
Солдатам,
що йдуть на війну».

Як грім серед ясного неба,
В країну ввірвалася війна,
Здрігнулось повітря
від «Градів»,
Від ран застогнала земля.
Повісток усі боялись,
Молились: «Хоча б не до нас».
А потім про страх забували,
Збирали в дорогу солдат.
І стали сини з батьками
В окопи і бліндажі.
Щоб вдома ми мирно спали,
Вони життя віддають свої.
Вони свої рани лікують
І знову у бій ідуть.
А стихне —
короткий дзвінок додому:
«Все добре. Я з вами. Я тут».
Копись ця війна скінчиться.
Повернуться, на жаль, не всі,
А материнські болі та печалі
Притулок вічний
знайдуть в сивині.
Щасливі ми —
у нас цвітуть сади,
В нас ластівки гніздяться
біля стріхи,

А зовсім поряд гуркотять бої,
І грому жахаються діти.
В підвалах рятують життя,
Схід сонця в
підвалах стрічають,
Звикають до клекоту куль,
До свисту снарядів звикають.
Це не чужа війна
і зовсім не далека,
Лиш кілометри
віддаляють від біди.
Стали на захист
рідних кордонів
Сини наші, друзі,
кохані, батьки і брати.
Забувши про сон і втому,
Долаючи біль і страх,
Солдати наш спокій тримають
На мужніх своїх плечах.
За наше блакитне небо,
За мирні, спокійні сні,
За наші сади квітучі,
За сміх дитячий дзвінкий,
За мужність ВАШУ, СОЛДАТИ,
Спасибі й уклін земний!

Наталія ЛІНЧАК,
с. Рубченки.